

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.369 van 25 juni 2015
in de zaak A. 215.873/XIV-36.434**

In zake : XXXXXX, als wettelijk vertegenwoordigster van
 XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van den Broeck
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 mei 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 142.962 van 10 april 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 mei 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van Stateen van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Daargelaten de vraag of verzoekster zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 17.6 van de, thans ingetrokken, richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005betreffende de minimumnormenvoor de procedures in de lidstaten tot toekenning ofintrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt uit rechtsplegingsdossier dat zij deze bepaling en artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en

de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen' (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) niet heeft ingeroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat het een nieuw middel betreft dat niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie kan worden aangevoerd. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Naar luid van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwerechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bovendien kan, zoals in het bestreden arrest terecht wordt gesteld, de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen' in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook wat betreft artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, wordt in het bestreden arrest terecht gesteld dat deze algemene bepaling geen directe werking heeft. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. In het tweede middel gaat verzoekster er aan voorbij dat in het bestreden arrest in de eerste plaats vaststelt dat de vrees voor besnijdenis van haar dochters die verzoeksters moeder heeft ingeroepen, en die uitging van haar schoonfamilie, ongegrond is. Daarnaast wordt in het bestreden arrest, en daarbij de aanvankelijk bestreden beslissing bijvallend, vastgesteld dat uit de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de Nigeriaanse overheid de praktijk van vrouwenbesnijdenis veroordeelt, dat in verschillende deelstaten, waaronder de deelstaat waarvan verzoeksters moeder afkomstig beweerd te zijn, een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis geldt, dat de prevalentie van besnijdenis in die deelstaat 40% bedraagt en dat de algehele prevalentie voor Nigeria dalend is. Het loutere feit dat wordt gesteld dat verzoeksters moeder bij een hervestiging in Nigeria een beroep kan doen op organisaties brengt dan ook geen uitholling van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ met zich mee, noch maakt verzoekster aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bepaling onjuist zou hebben toegepast. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. Verzoekster kan zich in een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op een schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Het derde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Zoals in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt opgemerkt, is verzoeksters asielaanvraag, gelet op haar jonge leeftijd (verzoekster is bij het indienen van haar asielaanvraag drie jaar), gebaseerd op de verklaringen van haar moeder/voogd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest terecht dat het loutere feit dat verzoekster in eigen naam een asielaanvraag indient op grond van dezelfde asielmotieven als haar moeder, niet maakt dat de eerdere vaststellingen in het kader van de behandeling van de asielaanvraag van haar moeder, die zich trouwens grotendeels baseerde op de vrees voor besnijdenis van haar dochters, in een ander daglicht zouden komen te staan. De vrees voor vervolging werd wel degelijk onderzocht in hoofde van verzoekster. Het derde middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftientig juni tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams